

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Ondřeje Mrákoty a Michala Bobka v právní věci žalobce: **M. Š.**, zast. advokátem Mgr. et Mgr. Michalem Bouškou, Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Obecní úřad Rudník**, Rudník 51, zast. advokátem JUDr. Mgr. Marcelém Petráskem, M.B.A., LL.M., Palackého 715/15, Praha 1 – Nové Město, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. arch. P. T.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2021, čj. OURU-477/2021/Voto, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 6. 2022, čj. 30 A 51/2021-100,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce je vlastníkem lesního pozemku p. č. X v katastrálním území Č. D. v podhůří Krkonoš. S jeho pozemkem sdílí hranici několik pozemků s rekreačními chatami, včetně pozemků manželů T., tj. osoby zúčastněné na řízení a jeho manželky (srov. k tomu vymezení v bodech 2-3 napadeného rozsudku). Manželé T. oznámili žalovanému záměr stavebních úprav a nástavby rekreační chaty na jejich pozemcích. Žalovaný k tomuto záměru vydal společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru podle § 78 odst. 4 a § 96a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a § 15c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu.

[2] Žalobce proti společnému souhlasu podal žalobu ke krajskému soudu. K ohlášení záměru totiž manželé T. podle § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona připojili souhlasy vlastníků okolních pozemků s rekreačními chatami, nikoli však souhlas žalobce. Ten se

cítil zkrácen na právech a namítal, že žalovaný měl vést standardní stavební řízení. Krajský soud však žalobu zamítl, neboť žalobce nepovažoval za osobu, jejíž souhlas by podle § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona museli oznamovatelé předložit k získání společného souhlasu.

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podobně jako v žalobě namítl, že dotčení jeho práv v nynější věci spočívá v možnosti, že stromy z jeho pozemku spadnou na novostavbu rekreační chaty a způsobí tak vyšší škodu, než kdyby spadly na původní stavbu. Okruh osob, jejichž souhlas byl v nynější věci potřeba, je přitom podle něj potřeba vykládat extenzivně. Společný souhlas nadto umožnil stavebníkům nikoli jen rekonstrukci chaty, ale fakticky výstavbu zcela nové stavby. Nově pak upozornil, že majitelé chaty ji budou po realizaci záměru užívat intenzivněji a budou častěji vstupovat do jeho lesa či používat příjezdovou cestu na dalším z jeho pozemků.

[4] Žalovaný navrhnul kasační stížnost zamítnout. Osoba zúčastněná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti NSS posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] V nynější věci získali manželé T. pro svůj záměr společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru podle § 78 odst. 4 a § 96a stavebního zákona. Sporné v nynější věci je, zda měli žalovanému spolu s oznámením záměru předložit též souhlas stěžovatele.

[8] Podle § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona je k oznámení záměru, ke kterému má stavební úřad vydat územní souhlas, potřeba připojit *souhlasy osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno*. Jak správně uvedl krajský soud, od 1. 1. 2018 (kdy vešla v účinnost novela provedená zákonem č. 225/2017 Sb.) již neplatí, že souhlas s oznamovaným záměrem musí udělit všechny osoby, jejichž pozemky sdílí hranici s pozemky oznamovatelů (body 20-21 rozsudku).

[9] NSS již přímo k § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona uvedl, že přímé dotčení podle tohoto ustanovení mohou založit negativní dopady na užívání stavby v podobě např. zvýšené prašnosti či hluku způsobené stavbou nové nemovitosti v blízkosti již existující stavby (srov. rozsudek ze dne 17. 7. 2020, čj. 2 As 58/2019-80, bod 16). Stejnou definicí *příмого dotčení* jako v § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona se NSS také mnohokrát zabýval při výkladu § 85 odst. 2 písm. b) téhož zákona (který ji využívá pro vymezení okruhu účastníků územního řízení). Přímým dotčením se rovněž rozumí dotčení tzv. imisemi či zvýšenou intenzitou dopravy (srov. rozsudky ze dne 31. 7. 2013, čj. 7 As 17/2013-25, č. 2932/2013 Sb. NSS, a ze dne 30. 4. 2008, čj. 1 As 16/2008-48,

pokračování

č. 1641/2008 Sb. NSS), případně též dotčení v podobě ztráty jediné přístupové cesty k pozemku (srov. rozsudek ze dne 13. 5. 2014, čj. 6 As 57/2014-41, bod 9).

[10] Stěžovatel má pravdu, že okruh účastníků podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je potřeba vykládat spíše širěji. Lze však současně dodat, že člověk, který se domáhá postavení účastníka územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, musí být schopný alespoň v základních obrysech konkretizovat, jakým způsobem budou jeho práva k nemovitým věcem dotčena (rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2021, čj. 1 As 10/2021-35, bod 33).

[11] Přímé dotčení vlastnického práva stěžovatele k lesnímu pozemku nelze spatřovat v riziku, že stromy z lesního pozemku stěžovatele spadnou na rekonstruovanou a proto hodnotnější chatu, a stěžovatel by tak mohl být odpovědný za vyšší škodu, než v případě, že stromy spadnou na chatu starou a méně hodnotnou. V takovém případě totiž není dotčeno stěžovatelovo *vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku*. Povinnost nahradit škodu by nanejvýš zasáhla do jeho majetkové sféry, nikoli přímo do jeho vlastnického nebo jiného věcného práva k lesnímu pozemku.

[12] NSS upozorňuje, že jde o jedinou konkrétní (a přípustnou, srov. bod [16] níže) námitku, ve které stěžovatel tvrdí nějakou formu dotčení způsobenou *právě oznamovaným záměrem*. V kasační stížnosti též stěžovatel pro doplnění uvedl, že po něm sousedé již v minulosti opakovaně požadovali odstranění (resp. souhlas s odstraněním) některých stromů. To však podle všeho není důsledek nyní oznámeného záměru a z kasační stížnosti ani není patrné, že by se oznámením záměru na požadavcích stěžovatelových sousedů něco změnilo.

[13] Na tomto závěru nic nemění ani další dílčí námitky. Stěžovatel má pochopitelně pravdu, že pokud by byl vlastníkem „nelesního“ pozemku (jak uvádí v druhém odstavci kasační stížnosti), mohlo by být posouzení možného dotčení jeho práv jiné. Takovou situaci však nyní NSS neřeší.

[14] K námitce, že společný souhlas umožnil nikoli jen rekonstrukci, ale fakticky výstavbu nové chaty (blíže to stěžovatel nerozvedl), NSS odkazuje na bod 28 napadeného rozsudku. Již krajský soud vysvětlil, že ani při odlišném posouzení záměru by se nic nezměnilo na možnosti vydat společný souhlas (okruh osob, jejichž souhlas by bylo potřeba dodat, by zůstal stejný).

[15] Důvodný není ani (také jen obecný) odkaz na rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2018, čj. 1 As 2/2018-37. Citovaný rozsudek se totiž týká zákona č. 289/1995 Sb., o lesích (lesní zákon), nikoli stavebního zákona. Řeší situaci, kdy orgán státní správy lesů s ohledem na princip prevence při ochraně lesa vydal negativní závazné stanovisko podle § 14 odst. 2 lesního zákona v řízení o dodatečném povolení stavby. V nynější věci však manželé T. stanovisko orgánu státní správy lesů podle § 14 odst. 2 lesního zákona doložili. Stěžovatel nijak dále nerozvádí, proč by přesto s ohledem na princip prevence měl být jeho souhlas se záměrem nezbytný.

[16] Stěžovatel konečně uvedl, že kvůli rekonstrukci chaty lze „reálně předpokládat“, že ji manželé T. budou více využívat. Budou proto častěji vstupovat do stěžovatelova lesa či více využívat příjezdovou cestu k chatě, která se nachází na jiném pozemku stěžovatele. Jde tedy jednak o námitku nového a dosud nezmíněného způsobu dotčení práv stěžovatele, jednak o námitku, která se týká dotčení práv k jinému pozemku, než je v žalobě původně zmíněný lesní pozemek p. č. X. Tyto námitky stěžovatel uplatnil teprve v kasační stížnosti, ač mu nic nebránilo je uplatnit již v žalobě, proto jsou nepřipustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[17] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[18] Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože jí soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s níž by jí nějaké náklady vznikly (§ 60 odst. 1, 5 za použití § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2023

Zdeněk Kühn
předseda senátu